

Note til spilleleder

Du får en liste af scener som bør ske, men er velkommen til at bruge din egen kreativitet til at lægge til eller trække fra listen for at forme spillet så du kan reagere på hvad spillerne har gang i. Du har en mængde bipersoner at spille – hospitalspersonale, besøgende osv. – som du kan bruge til at give indspark. Men de vigtigste scener er de hvor de fire mænd har fred til at tale sammen. Der bliver brug for at du styrer scener, timing og bipersoner i reaktion på spillerne og spillet, så du maksimerer spillernes lejligheder til at udforske deres karakterers interaktioner og det delte rum som de skaber.

Hvorfor er det specifikt om mænd?

Helt ærligt er det fordi jeg, som spildesigner og i livet i det hele taget, er interesseret i hele emnet om mænds besvær med kommunikation. Jeg har allerede taget et kig på dette emne i scenariet *Real Men* (skrevet sammen med Kevin Burns), men det handlede om hvordan mænd kan ændre sig idet de modnes fra ungdom til midalder – dette er meget strammere fokuseret på hvordan det er for en mand på et bestemt tidspunkt af hans liv.

Akter og scener

En note om tid

Hver akt følger en dags rytme, og ender med at lyset bliver slukket for natten. Men den overordnede tidsperiode er et par uger, og det bør efterlades uvist præcis hvordan akten passer på denne periode, og hvor meget tid går mellem hver af dem. På hospitalet er det svært at holde styr på tidens gang.

Scene timing

Bipersonsscener bør ikke vare mere end et par minutter hver. De tidligste kan være lidt længere, mens du orienterer spillerne og etablerer bipersonernes personligheder og roller, men generelt er det ikke meningen at de skal tage for meget tid fra spillernes snakke-scener. Disse bør have lov til at køre så længe som de forbliver interessante: afslut snakken med den næste bipersons ankomst, men vær følsom. Nogle gange er det bedre at lade samtalen udspille sig, mens det andre gange er godt at lade et afbrudt spørgsmål eller en afbrudt tankerække hænge i luften mellem mændene.

At afslutte akterne

Ved afslutningen af hver akt skal du afspille et kort stykke musik, under hvilket lokalet bør være mørklagt (eller du kan bede spillerne lukke øjnene hvis ikke det er muligt at gøre noget ved belysningen). Designeren kan liden at bruge One Doves 'White Dove (Piano Reprise)': Du bør bruge hvad du personligt foretrækker.

1. Akt 1

1. Patienterne snakker – de fire hovedpersoner lærer hinanden at kende.
2. Ts ældste datter Sarah besøger ham – hun prøver at skjule sin irritation over at han nægter at sætte farten ned på arbejde, og at undgå at skyde skylden for ulykken på ham, men hun fejler formentlig.
3. Dr Chakravarty går stuegang – taler individuelt med hver af C, S og T om hvad deres behandling indebar, og fortæller dem at hvis alt går vel bør de være udskrevet om et par uger.
4. Patienterne snakker.
5. Sygeplejerske Subroto taler med hver patient, spørger dem om de har brug for smertelindring, siger godnat, og akten slutter.

2. Akt 2

1. Patienterne snakker.
2. Dr Niculescu besøger A – undskylder for at han skal være på denne afdeling, fortæller ham at indgrebet gik godt og at alt tyder godt. Tumoren var ondartet, men alt er blevet fjernet så vidt de kan se.

3. Ss partner Richard besøger ham – for at forsøge at opmuntre ham. Han har nogle blomster med, men de bliver konfiskeret af personalet.
 4. Patienterne snakker.
 5. Sygeplejerske Williams taler med hver patient, spørger dem om de har brug for smertelindring, siger godnat, og akten slutter.
3. Akt 3
1. Patienterne snakker.
 2. Dr Helliwell (Dr Chakravartys junior) går stuegang – tjekker op på hvordan hver af C, S og T har det. Kan påbyde rådgivning, hvis det er passende.
 3. Kristin, Cs separerede partner, besøger ham – hun ønsker at han skal tage ved lære af dette, og få styr på sit liv.
 4. Patienterne snakker.
 5. As bror Franco besøger ham – han taler mest om sit eget liv og hvad han har gang i.
 6. Patienterne snakker.
 7. Sygeplejerske de Harland taler med hver patient, spørger dem om de har brug for smertelindring, siger godnat, og akten slutter.
4. Akt 4
1. Patienterne snakker.
 2. Dr Niculescu besøger A og fortæller ham at helingen er gået godt, prøverne ser godt ud og han bør snart kunne tage hjem.
 3. Ts anden datter Penelope besøger ham – hun har virkelig ikke lyst til at være der, men Sarah fik hende til det. Det gør hende meget utilpas – både at se sin far så svag, og hospitalsomgivelserne i almindelighed.
 4. Patienterne snakker.
 5. Cs kollega Brian besøger – arbejdspladsen klarer sig i bund og grund fint uden ham, men Brian har et par trivielle irritationer og spørgsmål at bebyrde ham med.
 6. Patienterne snakker.
 7. Sygeplejerske Williams taler med hver patient, spørger dem om de har brug for smertelindring, siger godnat, og akten slutter.
5. Akt 5
1. Patienterne snakker.
 2. Ss partner Richard besøger – en smule ked af det over et skænderi på arbejde, men prøver at dække over det for ikke at bekymre S.
 3. Dr Chakravarty går stuegang – C, S og T kommer sig i bund og grund som planlagt, skønt man altid må forvente noget ubehag.
 4. As søn Calvin besøger ham – han er nervøs og distraheret, men vil ikke have at hans far indser at han er involveret i småkriminelle problemer.
 5. Patienterne snakker.
 6. Sygeplejerske Subroto taler med hver patient, spørger dem om de har brug for smertelindring, siger godnat, og akten slutter.
6. Akt 6
1. Patienterne snakker.

2. Personalet har fortalt T at han er rask nok til at gå, og han siger farvel til de andre mænd før Sarah kommer og samler ham op.
3. C bliver udskrevet på samme vis. Han er nødt til at tage en taxi hjem (med mindre Kristin føler sig virkelig gavmild).
4. A bliver udskrevet på samme vis, og samlet op af Franco.
5. S bliver samlet op af Richard.
6. Akten slutter, med mørke og musik som sædvanlig, selv om alle fire mænd har forladt afdelingen.

Når musikken stopper for sidste gang, tænd lyset (eller spillerne åbner øjnene): dette er spillets afslutning.

Debrief

En simpel debriefing i en enkelt runde, hvor hver spiller får en mulighed for at tale uden afbrydelser om hvilke tanker og følelser spillet har bragt dem: fulgt af generel diskussion, om så ønskes.

Bipersonerne

Brian (Cs kollega)

Klagende, forvirrende, krævende

Brian gør I bund og grund det samme job som C (bogføring for en bilhandler-forretning), men er en smule mindre erfaren. Han frygter og er sur på cheferne, og foragter og er sur på de yngre medarbejdere. Han har noget at klage over ved alle aspekter af arbejde. Det bør stå klart at C, uden at tænke over det, har støttet og beskyttet ham: og i Cs fravær er Brian nu langt mere udsat. Han er desperat for at få C tilbage på arbejdet.

Calvin (As søn)

Kriminel, frakoblet, vred

Calvin er ikke på god fod med sin mor, Judy, som er meget streng: men samtidig dømmes han tavst A for at have forladt hende. Han er stikirenddrenge for en småkriminell bande, men hans far tror at han er freelance bud-chauffør. Han gør ingen hemmelighed ud af sin overbevisning om at ældre mennesker, og traditionelle værdier, er forældede.

Dr Chakravarty

Nedladende, selvsikker, fortravlet

Den konsulterende ortopædkirurg som ledte operationerne på C, S og T. En ældre læge med stor selvsikkerhed omkring sin lægelige kunnen, og forkærlighed for at forklare grufulde kirurgiske detaljer. Er utålmodig med folk som tvivler, eller som har mange spørgsmål.

Dr Helliwell

Undskyldende, ængstelig, forsikrende

Dr Chakravartys reservelæge (førsteassistent), som ofte har været nødt til at undskylde for sin overordnede attitude. Bekymrer sig om patienter, og vil gerne gøre dem så glade og tilpasse som mulig.

Dr Niculescu

Bramfri, munter, biologisk

Den kirurg som fjernede As tarm-sektion. Forklarer uden omsvøb om konsekvenserne, på kort og langt sigt, for As fordøjelse og afførings-funktion.

Franco (As bror)

Successfuld, ynkende, pessimistisk

Kører et online bookmaker-firma, og bruger meget af tiden på sin telefon. Han ser A som en ynkelig fiasko, skønt han er for god en bror til at sige det ligeud. Han tror også at denne sygdom bliver begyndelsen til enden for A: det bliver formentlig ned ad bakke hele vejen til senilitet.

Kristin (Cs separerede partner)

Utålmodig, passiv-aggressiv, omsorgsfuld

Hun forlod C fordi hun var i stigende grad ulykkelig og frustreret over hans mangel på evne eller vilje til at dele sine tanker og følelser med hende. Hun ville gerne hjælpe ham med hans problemer – det vil hun stadig – men han lukkede hende stædigt ude (som hun ser det). Det kræver ikke meget at drive hende ud i bitterhed, hvilket hun viser gennem spidse, passiv-aggressive kommentarer.

Sygeplejerske de Harland

Stilfærdig, syngende, gådefuld

Kan lide at synge stilfærdigt ved dagens afslutning. Hvis patienterne spørger hvorfor, eller hvilken sang det er, smiler sygeplejerske de Harland bare.

Sygeplejerske Williams

Overfamiliær, flirtende, spøgefuld

En erfaren sygeplejerske som har set det hele, og hvis coping-strategi er useriøsitet. Behandler patienterne som svage og manipulérbare skolekammerater.

Sygeplejerske Subroto

Venlig, gavmild, toiletsk

En praktisk arbejder som bestræber sig på at opnå komfort for patienterne, hovedsageligt gennem mediet bækkener og urinflasker.

Penelope (Ts yngste datter)

Deprimeret, undvigende, lesbisk

Føler at hun er en fiasko sammenlignet med sin søster. Hendes far kender ikke til hendes seksualitet: hun har aldrig haft et solidt forhold, og en rækkefølge af pige-kærester er ikke blevet til noget videre. Hun klarer sig dårligt på universitetet fordi hun har lidt af alvorlig depression gennem det sidste år (hvilket hendes far heller ikke ved noget om, selv om han måske burde have aflæst signalerne).

Richard (Ss partner)

Munter, legende, romantisk

En ambitiøs og succesfuld ung akademiker i et kompetitivt fag, og arbejder på det lokale universitet. Han elsker S meget højt, men dækker over det med spøgefuldhed. Han driller S med hans, og en række andre ting, men altid venligt. Det er ikke faldet ham ind at S måske ikke har fortalt de andre patienter om sin seksualitet. (Du beslutter selv om han vil gå med til at blive gift, hvis S foreslår det.)

Sarah (Ts ældste datter)

Travl, kommanderende, afvisende

Hun mener at hendes far virkelig burde gå på pension, eller i det mindste skære ned på arbejdet: og lade sig blive passet af hende, eftersom hun klart er meget mere praktisk og fornuftig end han er. Hun mener det godt, men har en tendens til at tromle hen over uenigheder snarere end lytte til dem.

Traumecentret

Et scenarie til Fastaval 2019 af Mo Holkar.

Introduktion (læses op for spillerne)

Fire mænd, der ikke kender hinanden, ligger alle på hospitalet og er ved at komme sig efter hver deres større operation. Igennem en række scener knytter de lidt efter lidt bånd og opbygger gensidig tillid efterhånden som de taler om deres liv og deler deres tanker og følelser. Til sidst vil de en efter en forlade hospitalet og vende tilbage til verden udenfor.

Tanken bag scenariet er at udforske præsentationen (og virkeligheden) af maskulinitet i en situation af kropslig sårbarhed.

Det er vigtigt at bemærke, at dette scenarie ikke handler om livstruende situationer og tårevædede afskeder m.m. Rollernes operationer har været succesfulde og alle vil komme sig (rollerne kan naturligvis være bange for, at de ikke kommer sig, men spillerne behøver ikke bekymre sig). Formålet med hospitalssettingen er at sætte rollerne i en sårbar situation, hvor de alle kommer fra lige traumatiske oplevelser – sådan at de i højere grad har mulighed for at dele tanker og følelser med folk de sikkert ville have ignoreret, hvis de havde mødt dem på gaden. Ethvert forsøg på at udvise styrke undergraves af rollens fysiske svaghed og mangel på kontrol.

Spillerne vil alle være in-game i hver deres rolle og kunne tale og interagere gennem hele spillet undtagen ved pauser mellem scenerne. Nogle scener vil fokusere på én patient for at hjælpe med at udforske denne rolles historie og følelser. I disse scener er de andre roller stadig til stede, men de forventes at lade scenen køre.

Den spiloplevelse der er lagt op til er at udforske en realistisk karakter i en realistisk situation – en ”typisk” mand som sædvanligvis ikke har mange muligheder for (og måske heller ikke stort ønske om) at udtrykke sig, men som nu får et alibi til at gøre det. Hvad vil han sige? Hvad vil han lære? Hvor meget vil han stole på de andre? Vil der opstå et hierarki? Vil der udvikles venskaber, som varer ved når de kommer ud? Og så videre...

Det vigtigste at få med hjem fra dette scenarie er oplevelsen af, som en mand, at have delt et øjeblik sårbarhed med andre mænd – og at have udforsket den tilladelse til at udvikle tillidsbånd, som dét giver.

A _____

Alder: 52

På hospitalet for: Tyktarmsresektion (et kræftramt stykke tarm skal fjernes)

Familiesituation: Bor alene. Har en yngre bror der er gift og har to teenagere. Har selv en voksen søn fra et tidligere forhold.

Du blev diagnosticeret med tyktarmskræft for to måneder siden. Det var på grund af din usunde kost, sagde lægen. Og det er rigtigt nok, at du ikke altid har taget dig så meget af, hvad du spiste – efter en lang arbejdsdag er det bare nemmere at snuppe en gang fastfood end at skulle til at dampe grøntsager! Du arbejder hårdt – du er softwareudvikler for et teleselskab – og skal du være helt ærlig, så er du lidt overrasket over, at du ikke er blevet ramt af noget før nu. Du havde næsten forventet en blodprop eller en hjerneblødning, men nej. Det blev kræften.

Nåh, men heldigvis for dig var det noget, der kunne opereres væk. Nu har du lidt færre meter tarm end du havde før. Åbenbart vil alting inde i dig bare falde på plads og fylde det hele ud igen - det er imponerende. Indtil da er det temmelig smertefuldt.

Den alment kirurgiske afdeling var fuldt belagt, så du er blevet smidt ind på denne her ortopædiske stue, hvor folk ligger med brækkede lemmer og al den slags i stedet for at ligge sammen med en masse andre kræftpatienter. I det mindste betyder det, at det alle sammen er fyre. Du ville ikke være så godt tilpas ved at lade kvinder se dig så svag og ynkelig som du er lige nu.

Kvinder! Sikke et mareridt. Man kan ikke leve med dem... Da du var yngre havde du nogle få seriøse forhold – et af dem førte til fødslen af din søn Calvin – men efter et stykke tid opgav du konceptet. Det virkede som om at hver gang du besluttede dig for at elske en kvinde, så endte hun med at stikke dig i ryggen. Du blev træt af at sætte dig selv på spil på den måde. Så er det bedre at forblive single og holde tingene under kontrol. Det er jo derfor man har porno, ikke?

Du har haft succes på jobbet – du er god til dit arbejde, om end en tendens til at sige hvad du mener har forhindret dig i at blive forfremmet til management. Du har en pæn opsparing. Du plejede at sige til dig selv, at du ville gå tidligt på pension når du engang havde nok at leve af. Rejse jorden rundt, besøge seværdighederne, leve lidt. Men her er du, 52 år gammel, og det er ikke sket endnu. Måske det eneste du efterhånden rigtigt kan finde ud af er at være i din lejlighed, gå på arbejde hver dag, hygge med dine egne små softwareprojekter i weekenden og lige se et par af gutterne nede på den lokale bar nu og da.

Din bror Franco er et par år yngre – og meget anderledes end dig. Det har han altid været. Han er klog – du er også klog, men på en anden måde. Han er det på den dér skarpe måde. Ved hvad man skal sige, hvad man skal gøre, hvordan man gør folk glade. Han har en smuk kone og to skønne børn... stor villa i forstæderne. Du er hans storebror, men helt ærligt, så har han overhalet dig for længst. Heldigvis er han ikke så ubehøvlet, at han har gjort dig opmærksom på, at han har indset det.

Du ser ikke meget til din søn Calvin – hans mor ønskede ikke at involvere dig i hans opdragelse af en eller anden grund (hun var en kvinde med en del problemer, indser du nu. Du ville gerne hjælpe hende, beskytte hende, men...). Han virker dog som en ret god knægt. Han har aldrig haft et egentligt arbejde – han laver lidt af det ene og lidt af det andet – men det er vel bare sådan det er for unge mennesker nu til dags, er det ikke? Han har altid været høflig og venlig overfor dig, og du interesserer dig for ham – men det ville nok være at strække den at sige, at I har et dybt og kærligt fader-søn-forhold.

C _____

Alder: 41

På hospitalet for: Kraniebrud, to brækkede ribben, brækket venstre kraveben, venstre arm gået af led og brækket tre steder; alt sammen opnået ved at falde ned i en flod fra en høj bro.

Familiesituation: For nylig separeret fra sin kone

Den officielle historie er, at du faldt ned fra broen fordi du var fuld. Men i virkeligheden var det ikke helt sådan, det var. Du *var* fuld, ja – havde drukket dig mod til. Du lænede dig ud over rælingen og mærkede den kølige luft stige op fra det mørke vand langt under dig. Det var berusende og skræmmende. Ville det gøre ondt? Selv hvis det kun var i en brøkdal af et sekund: hvis det var alt hvad der var tilbage af dit liv, ville det så føles som en uendelighed af smerte? Måske var det her en dårlig idé. Men nej... du havde besluttet dig. Nu måtte det ende.

Bortset fra, altså, at skæbnen åbenbart havde andre planer. Så nu er du her, i live men slået til lirekassemand. Skæbnen har en led form for humor! Men det lader i det mindste til, at de ikke fandt det selvmordsbrev du efterlod dig hjemme i huset. Så ingen kender sandheden – endnu.

Hvis du var død, ville folk sikkert have gættet på, at det var på grund af bruddet med Kristin. Men nej, dét var mere et symptom end selve årsagen. Hvis du havde været en mere stabil person fra begyndelsen, ville du ikke have været nødt til at slå op med hende, og du ville ikke have været nødt til at gå ud på den bro.

Du og Kristin virkede som sådan et godt par i starten. Du forstår stadig ikke helt, hvad der gik galt. Men hun blev tydeligvis mere og mere ulykkelig. Hun beklagede sig over, at du ikke kommunikerede med hende – når det du i virkeligheden gjorde var at prøve at beskytte hende fra de værste af dine mørke stunder. Du forstår nu, at det var depression. Men selv hvis du havde fortalt hende det, ville hun aldrig have forstået hvordan det virkelig føltes. Hvordan kunne du være deprimeret, når du havde en smuk og kærlig partner, et godt job (du er revisor for en bilforhandler) og masser af venner? Men du har en følelse af, at ikke engang dine ældste venner nogen sinde helt har set dit sande jeg – og hvis de så det, ville de ikke bryde sig om det.

Siden separationen for seks måneder siden har du for alvor siddet fast. Du er ret sikker på, at når du ikke kunne finde ud af at få det til at fungere med Kristin, så kan du ikke finde ud af det med nogen. Du elsker hende stadig, men du må også indrømme, at du også hader hende en lille smule for, at hun ikke blev hos dig – og så hader du dig selv for dét. Det er så fucked up.

Du prøvede at drikke til du glemte dig selv, men det gav dig bare tømmermænd og mareridt. Måske ville stoffer kunne dulme din smerte, men det har aldrig rigtigt været din stil. Nej – du blev ubønhørligt ført frem mod en uafvendelig konklusion: Verden ville være et bedre sted uden dig, og du ville være et bedre sted uden al den her lidelse uden udsigt til at det nogen sinde bliver bedre. Så... det blev broen.

Men nu ligger du her, stadig i live. Så hvad nu?

S _____

Alder: 37

På hospitalet for: Dobbelttidig hoftedskiftning grundet tidlig slidgigt.

Familiesituation: Bor med sin civile partner

Du har kæmpet med de her hofter de sidste to år – smerterne blev værre og værre. Vemtelister! Først gav de dig smertestillende piller, så binyrebarkhormoner, så morfin til når det blev rigtigt slemt... til sidst kunne du slet ikke bevæge dig, men sad i kørestol. Richard var fantastisk – så støttende! Han skubbede gladelig rundt med dig og havde ikke noget imod at blive set sammen med en krøbling! (Han er kun 29) Men tak Gud, at du nu har fået operationen. Om blot nogle få dage – det lyder helt utroligt – vil du kunne bevæge dig rundt på krykker. Og i løbet af et par uger vil du kunne gå normalt. Moderne lægevidenskab – det er fantastisk!

Du savner Richard. Han er af sted på en konference (han er geolog) men skulle snart være tilbage, og han vil helt sikkert komme direkte til hospitalet for at besøge dig. Du har knaldet rundt med en del andre før du mødte ham for tre år siden – men du vidste, at han var den eneste ene. I mødtes, scorede hinanden, delte en nat, flyttede sammen... mødte hinandens familier... blev civile partnere... det har været vidunderligt. En del af dig ville gerne blive rigtigt gift, nu hvor det er juridisk muligt – men du er ikke helt sikker på, hvordan Richard ville tage imod sådan et forslag.

Det er lidt underligt at være fanget i det her rum med ene mænd i dagevis. På arbejdet – du er internetjournalist – og i dit sociale liv er det stort set altid en blandet gruppe af alle mulige køn og seksualiteter. Det er lidt af en socialt-progressiv boble... men dårligt helbred udligner alle forskelle. Her på hospitalet har du i bund og grund Folket, med alle deres finurligheder og charme.

Da du var yngre, følte du dig nogle gange meget utilpas i traditionelle rene mandegrupper. Den dér mandehørm og macho omgangsform, som syntes at være obligatorisk hvis man ønskede at have nogen form for status. Før du kom ud af skabet, var der homofobiske jokes og den slags; og der er stadig nogle af dem efter du kom ud. Nåh, forhåbentlig er ingen af mændene herinde fordomsfulde. Ellers kunne det godt blive et par hårde dage.

At ligge her får dig til at tænke på fremtiden. Ligesom med ægteskab – som i virkeligheden ikke er så vigtigt igen, det er bare et navneskilt, er det ikke? – har en del af dig altid spekuleret på det her med at have en familie. Du føler du er ved at være klar til at tage dig af børn – du har levet lidt, moret dig lidt (okay, *meget!*) og er klar til at slå dig ned og give noget tilbage. Men hvordan ville det for alvor være – at være far? Ville du kunne finde ud af det? Din egen far var altid ret fraværende... han tjente pengene til at sætte mad på bordet, men han brugte aldrig sin tid sammen med dig. Enten var han på arbejde, eller også læste han eller så tv og ville ikke forstyrres. Ligesom noget fra 1950'erne. Ikke just en fremragende rollemodel for det moderne samfund.

Din mor var til gengæld en god forælder – er det stadig. Måske kunne du være mere som hende. Men, åh, måske er Richard ikke interesseret i alt det her med børn. Du antog på en eller anden måde, at da han sagde ja til at blive civil-partnere, så lovede det også implicit nogle ting om fremtiden. Men I har aldrig rent faktisk taget snakken ...

T _____

Alder: 44

På hospitalet for: To brækkede ribben og brystben, forskubbet næsevæg og andre ansigtsskader fra da bilen kørte ind i et træ i vejkanten.

Familiesituation: Enkemand, har to unge voksne døtre.

Måske havde du kørt dig selv for hårdt. Jo, det havde du helt sikkert. Det var mørkt, du var træt – det havde været en lang dag på arbejdet (du er bestyrer for et byggeområde). Og du kørte for hurtigt – ville bare hjem. Du kørte ikke over hastighedsgrænsen, men vejen var øde, så du kørte mere eller mindre på grænsen. Og så – lige midt på vejen lige foran dig: To øjne, der stirrede på dig. Et barn – måske seks eller syv år gammelt.

Dine reflekser tog over. Måske bandede du. Du skred i hvert fald ud – flåede i rattet. Et øjeblik føltes det som om dækkene ville holde fast i asfalten, men nej – fremdriften var for stor. Bilen væltede rundt og smækkede direkte ind i et kastanjetræ.

På det tidspunkt var airbaggen selvfølgelig blevet udløst. Det var som at få en trolchs knytnæve smadret lige ind i brystet og ansigtet. Men du havde set det give et ryk i det, før det løb væk i sikkerhed – det havde selvfølgelig ikke været et barn alligevel. Det var et dådyr. Hvordan skulle det nogen sinde kunne have været et barn herude midt på en øde landevej midt om natten? Dine øjne havde narret dig – eller din hjerne havde. Du *har* virkelig arbejdet for meget. (men hvorfor et barn?)

Alle sagde at du havde været heldig at slippe med så små skader. Men moderne biler er så sikre... sandheden er, at du ville have været uheldig, hvis der var sket noget værre. Men det var stadig noget af et slag. Det træ bliver aldrig helt sig selv igen... og bilen skal skrottes, selvsagt.

Du fortalte ikke politiet om det barn, du troede du havde set. At svinge ud for at undvige et dådyr er mere forståeligt. De dyr kan virkelig skade en bil.

Angela ville have forstået. Men hun er her ikke mere – har ikke været her i snart otte år nu. Det var det her hospital, hun var indlagt på. Dog heldigvis ikke denne afdeling! Da I sagde farvel for sidste gang... hendes ansigt var så gråt og tyndt. Kræft er sådan en røv. Hun var ikke den perfekte hustru – hvem kan vel være det? – men hun var god nok til dig, og du var god nok til hende, for det meste.

Hun behøvede ikke bede dig om at passe på pigerne. De var gamle nok til at forstå hvad der skete og hvordan det ville komme til at køre fremover. Sarah, Penelope og dig – I har været en enhed. Du har gjort alt for dem, og de har givet dig kærlighed nok til to forældre. At opdrage teenagepiger alene var ikke nemt, men du gjorde ved gud dit bedste – og alt i alt synes du faktisk, du gjorde det meget godt.

Men nu er de jo egentlig voksne. De bor stadig hjemme, men Sarah arbejder i en bank og Penelope er næsten færdig på universitetet... du ser ikke meget til dem for tiden. Måske varer det ikke længe, før en af dem – eller måske dem begge to – får lyst til at flytte hjemmefra; eller endda blive gift. Hvad gør du så?